

```

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X                                                                 X
X                                                                 X
X                                                                 X
X                                                                 X
X           O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N           X
X                                                                 X
X                                                                 X
X           Hoe kan ik begrijpelijk en duidelijk maken of zijn   X
X           naar mijn omgeving toe, verstandelijk en emotioneel.  X
X                                                                 X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

```

1978
 27 juni, eerste deel.

Goede avond

Het is de laatste bijeenkomst die wij voor u houden. Tenzij u daar bezwaar tegen hebt, zou ik dus enkele dingen willen vertellen voordat we overgaan tot het normale programma van de avond. U weet waarschijnlijk dat de orde zij het niet in naam maar in wezen behoorlijk oud is en terug grijpt tot de Atlantische periode. We hebben sedert dien op verschillende wijze gewerkt, maar altijd weer hebben we ernaar gestreefd om de bewustwording van de mens mogelijk te maken en daarnaast om de verdraagzaamheid, het begrip voor het andere zijn van een ander, aanmerkelijk te versterken.

In de afgelopen periode hebben we dat door een trance-medium gedaan. We hebben het erg op prijs gesteld. We hebben in het gehele Nederlandse taalgebied geloof ik 6 mediums gehanteerd en er is er één bij die vinden wij dan toch wel het beste. We moesten omschakelen en als u kijkt wat er allemaal aan de hand is geweest, alleen al in de laatste vijf, zes maanden, dan zult u het met mij eens zijn dat ingrijpen op het ogenblik hard nodig is.

Er moet voor gezorgd worden dat eindelijk een begrip van samenwerking opkomt op de wereld, want anders gaat de mensheid aan zichzelf te gronde. We hebben daar het onze toe bij gedragen, anders waarschijnlijk dan u leuk zou vinden, maar desondanks en we hebben geprobeerd om langzaam maar zeker dus ook weer onze eigen activiteiten vanuit de geest wat beter te regelen. Want wanneer je zoveel direct ingrijpen op aarde hebt, gaan andere bezigheden er een beetje bij hangen.

✓ in en

We hebben het nu zover gebracht dat er dus een goede dienst is voor directe beïnvloeding en speciale groeperingen ook die direct in kan grijpen, daarnaast echter blijft een groot gedeelte van de oude orde werkzaamheden bestaan. We houden ons nog bezig met afhalen, met helpen van mensen waar dat mogelijk is. Het inspireren van mensen, waar dat mogelijk is. We zijn dus ook nog steeds op meer persoonlijk vlak bij u betrokken en of u nu wel of niet naar ons luisteren kunt op deze manier, wanneer uw eigen inhoud en mentaliteit dat mogelijk maakt, bent u met ons in harmonie en dan behoort u voor ons tot degenen waar we wat voor proberen te doen ook.

Het is op zo'n laatste avond altijd een beetje moeilijk, je kunt niet zeggen dat we dingen gaan aansnijden die verdere uitwerking van node hebben, je moet afsluiten, je moet afhandelen. We zullen dit voor deze avond doen op de gebruikelijke manier. U kunt zodadelijk het onderwerp stellen van discussie, met in de tweede helft het stellen van niet persoonlijke vragen. Daarna zullen we afsluiten met het schone woord en dan is het werkelijk gebeurd.

Het medium heeft verzocht om verder te moegen werken, op basis van vrijwilligheid is dat toegestaan. Ik geloof wel dat we onze waardering zullen laten blijken op de wijze waarop we die persoon zowel in werk als ook op andere wijze blijven bijstaan. Maar het is dan inderdaad de Orde niet meer.

Wat er verder blijft bestaan van die orde is uw zaak, niet de onze. Het blijven bestaan van de verdraagzaamheid en de harmonie die daarop is gebaseerd is en blijft onze zaak. En als u daarbij betrokken bent dan zult u ook erkennen en weten, zeker wanneer uw overgang nabij is of wanneer ze voltrokken is, dat u niet in de steek wordt gelaten. Dat laatste vond ik het belangrijkste om hier, aan het begin van de avond toch even te zeggen. We gaan u niet in de steek laten. Het is niet afgelopen. Het is alleen anders.

Bij dat andere moet u dan zelf maar, vanuit datgeen wat u toch geleerd hebt hoop ik, een eigen weg gaan zoeken. Eigen gebruik maken van de krachten die er in ieder van u schuilen en proberen om de mensheid iets meer vrede te geven en om zowel in uzelf als in anderen, meer begrip voor de diversiteit die in het menselijk leven noodzakelijk is te hebben. Ik geloof dat ik het hierbij kan laten.

Dan zou ik willen vragen aan u om voor het laatst het onderwerp voor de bijeenkomst te gaan stellen. Althans voor het laatst voor een bijeenkomst onder deze auspiciën in deze vorm.

+ Ik geloof dat dat onderwerp wel een beetje aansluit. Het luidt n.l. Hoe kan ik begrijpelijk en duidelijk maken of zijn naar mijn omgeving toe, verstandelijk en emotioneel.

- Ja, de moeilijkheid is emotie kun je niet verstandelijk uitdrukken. Op het ogenblik dat je dat doet, is het al geen emotie meer. Maar er zijn een paar regels waaraan je je zou dienen te houden. In de eerste plaats: ieder heeft zijn eigen denken, schrijven en gewoonten. Respecteer dat, probeer niet een ander te bekeren, stel hoogstens uw eigen denken, uw filosofie boven die van de ander, zonder u er iets van aan te trekken of men dat nu wel of niet apprecieert, of men dat nu wel of niet bestrijden wil.

Respecteer het recht van elke mens te leven zoals hij wil, zolang hij zelf niet anderen tot slachtoffer kan en gaat maken. De duidelijkheid ligt natuurlijk in de helderheid van uw standpunt. Dat kun je mentaal aardig verwoorden vaak, een enkele maal kun je echter ook de emotie via het woord of op andere wijze zodanig uitdrukken dat hierdoor duidelijk wordt wat er in je leeft. Maar ook dat moet eenvoudig zijn. Nooit complexiteiten aandragen, want hoe complexer hetgeen u stelt of gelooft of emotioneel wilt overdragen, hoe groter de kans is dat een ander u niet zal begrijpen. En duidelijk zijn voor uw omgeving is iets wat erg belangrijk is voor een mens.

Als je niet duidelijk bent, wordt je ook nooit begrepen, dan wordt je misverstaan. Wat geloof is, wat innerlijk leven is, kun je veelal niet in woorden uitdrukken. Probeer het dan ook niet. Druk het uit op die wijze waarop het mogelijk is dat te communiceren.

Hetzij door uw uitstraling, door uw innerlijke overgave en concentratie op datgene waarmee u bezig bent. Deze dingen bereiken anderen wel en kunnen moeilijk misverstaan worden. Uw wereld heeft haar eigen opvattingen, zij heeft haar eigen regels en zeden en mores, maar zij zijn over het algemeen alleen een modeverschijnsel of het uitvloeisel van machtsmisbruik. Realiseer u dit, bruskeer een ander niet die op zijn wijze wil leven, maar houdt uzelf het recht voor uzelf te zijn. Hoe meer u uzelf bent, hoe duidelijker u wordt tegenover de wereld. Want een mens die werkelijk ergens in gelooft, die kan dat geloof uitdragen in vaak de meest vreemde vormen en normen.

Zijn geloof is zijn bezieling en het is die bezieling die aanspreekt. Zijn redeneringen doen er eigenlijk minder toe. Je vraagt je af hoe je dan moet met je problemen bij voorbeeld. Kijk, een probleem ontstaat doordat we de werkelijkheid niet helemaal kunnen zien. Het is een onvolledigheid van waarneming of van aanvaarding. Je weet dat er dingen zijn die je niet kunt veranderen, probeer dat dan ook niet.

Doe wat je kunt, maar ga niet verder wanneer het zinloos is. Wanneer je op deze manier de werkelijkheid leert te accepteren zoals ze bestaat, dan is het mogelijk dat je toch nog met jezelf in strijd komt. Emoties en rede zijn twee verschillende dingen, ik heb dat al gezegd. Onthoud één ding. De emotie kan ontladen worden ook op een andere wijze dan gebruikelijk. Ze kan een kracht zijn die van je uitgaat, ze kan een sfeer van vrede en begrip zijn, die je omhult en die anderen omhult.

Het kan misschien een gevoel van zekerheid zijn, waardoor je een ander zekerheden geeft op het ogenblik dat hij die zelf niet meer bezit. U ziet, duidelijkheid is overdracht van datgene wat jij bent, wat er in je bestaat. Maar dan moet je ook niet proberen om via uiterlijke normen, voorstellingen, illusies of idealen te leven. Je kunt alleen leven volgens een innerlijke werkelijkheid. Een ideaal kan voor jou maar niet voor anderen een formulering daarvoor zijn, maar die formulering is niet identiek met het wezen van hetgeen je werkelijk drijft.

Besef je, wanneer je eerlijk wilt zijn tegenover een medemens dan is dat ook in de moderne beschaving erg moeilijk. Er is een tijd geweest dat wanneer je zeer terecht tegen een hoveling zei dat hij een stommeling was, je in de geest je af kon vragen waarom hij dat zwaard ineens trok. en datzelfde zult u ook in uw tijd ontmoeten. Je moet weten hoe je de dingen zegt. Realiseer u om begrepen te worden, verstaan te worden door de wereld om u heen, moet u niet spreken in uw termen, maar in de termen van de wereld.

Als u in Frankrijk een broodje kaas bestelt, dan verstaat geen mens u of u moet toevallig frans kennen. En wanneer u dus fromage en de rest erbij hanteert, dan zal het misschien onvolledig zijn maar het wordt begrepen. Mensen spreken niet allemaal dezelfde taal al gebruiken ze wel dezelfde woorden. Wanneer u duidelijk wilt zijn naar uw omgeving toe, moet u uitgaan van de taal die de ander verstaat. Je moet ze kunnen aanspreken bij wijze van spreken in hun eigen uitdrukkingwijze.

Dan pas wordt duidelijk wat u bedoelt en zeggen wilt, wat u bent. Er zijn mensen die zeggen dat zij dan een kamelion worden. Of zij zeggen dat zij dan hun waardigheid te grabbel gooien. Wat komt dat er eigenlijk op aan. Waardigheid is iets wat je innerlijk bezit. Als je het niet bezit dan zal de grootste heoveelheid van egards die de wereld u toont daaraan niets veranderen. En als u vindt dat

anderen dan denken dat u bij voorbeeld te plat spreekt of te crubent in uw uitingen, haal uw schouders op. Als u met die mensen spreekt en u spreekt dan hun taal dan vergeten ze het gauw. Maar spreek de taal van degenen die u wilt bereiken. Dan zijn er nog een paar dingen die hier een beetje bij hangen eigenlijk, maar die ik toch wil noemen. In elke mens is een kracht. Volgens ons is deze kracht een deel van de Alziel, maar dat moet u zelf maar uitmaken. Die kracht bestaat, maar die kracht kan nooit gebruikt worden tegen de harmonie der dingen in, een gebeuren dat onvermijdelijk is in zwart magisch denken. En dan wordt u onbegrijpbaar voor allen, zelfs voor uzelf.

Dan bent u alleen chaos. Gebruik de kracht die in u is dus en straal ze uit als deel van uw gedachten, als deel van uw gevoelens en probeer daarbij op de achtergrond altijd die Al-éénheid, die totale verbondenheid met alle dingen mee te laten spreken. Duidelijk zijn tegenover anderen wil vaak ook zeggen dat je eerst duidelijk moet zijn tegenover jezelf. Wen je aan om eerlijk te zijn tegenover jezelf, zo goed je dat kunt. Stel nooit zonder meer een bepaalde mening vast wanneer het gaat om dergelijke processen.

Stel je probleem, je tegenstelling, je conflict en trek je terug in jezelf. Totdat het evenwichtig wordt, dan pas heb je de basis van waaruit het probleem, het conflict enzovoort naar buiten toe oplosbaar wordt. In heel veel gevallen zeggen de mensen dan ook ja maar, is er dan niemand die mij helpt? Ja, er is altijd wel iets of iemand, er is altijd wel een vorm van verbondenheid, die je hulp kunt noemen. Maar hulp is nooit iets wat bepaald wordt door jouw eisen maar door de eenheid, de harmonie die ontstaan is tussen dat andere dat meewerkt en jezelf.

En dat wil zeggen dat de resultante van die twee voor u onverwacht kan zijn. Stel nooit nauw omschreven eisen. Grijp via die innerlijke kracht die verbondenheid en laat ze dan vanuit zich zich manifesteren. En ja, het is voor een mens toch ook wel goed wanneer hij elke dag het hoeft niet zo lang te zijn, zo eens eventjes nadenkt, mediteert. Probeert om eigenlijk alles op zij te schuiven, zodat de verborgenheden in je eigen persoonlijkheid een ogenblik stem kunnen krijgen voor jezelf.

En zeg nooit dat is onzin of dat is fantasie. Onzin en fantasie zijn misschien de vormen waarin u het verwoordt, maar het wezen is altijd waarachtig, is waar. Probeer het wezen te begrijpen van de dingen die in u naar voren komen. Kijk naar dat wat al die voorstellingen die misschien daarmee gepaard gaan gemeen hebben en laat dan daar--uit de conclusie volgen. Ook voor uw eigen gedrag. Want de dingen die u erkend hebt, zijn in wezen uw mogelijkheid tot harmonie met de wereld, maar ook de mogelijkheid om wat u bent in die wereld duidelijk te maken en als het ware te delen met anderen.

Ik weet dat daarnaast andere mogelijkheden, bij voorbeeld genezende kracht zijn. Je kunt een mens helpen om zichzelf te genezen. Zoals je een motor benzine kunt geven, maar als de vergasser verstopt is dan wurgt die af. Op dezelfde manier gaat dat met een mens. Je kunt een mens genezende krachten geven, maar je kunt hem in feite alleen helpen om zijn eigen genezing beter op gang te brengen. Wat in die mens bestaat is daarbij belangrijker dan al het andere. Zeg dus nooit tegen iemand: ik zal je even genezen. Praat met die ander, probeer iets te begrijpen van zijn problemen en laat die jeremiade dan maar rustig even aan je voorbij trekken als een optocht van zelfbeklag en reageer dan door zo'n persoon positieve zekerheden te geven.

Zodra u dat kunt doen, kunt u de ander ook helpen met uw innerlijke kracht. Zonder dit zijn de resultaten nihil of van zeer voorbijgaande aard. Ook hier is het weer een kwestie van duidelijkheid. Je kunt alleen wanneer in beiden, genezer en patient een mate van positiviteit bestaat, op basis van die positiviteit de krachten

juist laten functioneren. Is er een tegenstelling dan kan ze zelfs in bepaalde gevallen destructief worden en in de meeste gevallen zal de energie gewoon teloor gaan. Duidelijkheid, dat blijkt hier wel uit- is dus niet alleen maar een kwestie van hoe ben ik duidelijk. Het is veel meer een kwestie van: hoe vinden wij een verbondenheid en een gemeenschappelijke basis of taal op grond waarvan we elkaar aanvaarden. Want waar die aanvaarding heerst ontstaat de duidelijkheid die u zozeer schijnt te wensen.

Denk ook nooit dat de wereld duidelijk is. De wereld is een enorme hoeveelheid van mogelijkheden, van invloeden en van werking. U kunt die niet allemaal volgen en begrijpen. U kunt dus nooit met het geheel een absolute harmonie bereiken. Tenminste niet tijdens uw stof-felijk leven. Wat u wel kunt doen is met delen de harmonie bereiken. En het is die harmonie, zowel met uw eigen wereld als met entiteiten in onze sfeer. De harmonie op persoonlijke basis.

Die uitwisseling van gegevens eerst mogelijk maakt op basis van ons begripsniveau. Dan pas kan begrijpen ontstaan. Zo, dat was het eerste gedeelte. Laat ik maar vragen of daar commentaren op zijn?

+ Ja, mag ik nog even terugvragen, misschien weet u het nog. Ik wou vragen over krachten uitstralen over genezing, dus van patient en degeen die probeert te genezen.

- Wanneer beiden het innerlijk aanvaarden. Je kunt aan iets geloven en denken dat het voor jou niet mogelijk is. Je moet uitgaan van datgene wat in de ander bestaat en je moet dáár een harmonie mee zoeken en als je die harmonie hebt dan kun je kracht overdragen en die kracht zal dan werken volgens je beider inhoud.

+ En als je pech hebt dan kom je bij de zwarte magie terecht.

- Dat is heel iets anders. Ik zei het niet in dit verband, ik zei het daarvoor en ik zei toen letterlijk: duidelijkheid, maar ook harmonie is altijd gebaseerd op een bestaande professie. Bepaalde veranderingreeksen, zeg maar. Op het ogenblik dat je daar tegen in probeert te gaan kun je dat wel doen, maar dan wordt het zwarte magie en daarbij is begrip naar buiten toe plotseling niet meer mogelijk, want je bent gebonden in feite aan een eenzijdig beeld dat al het andere terzijde gooit, dat heb ik zonet niet gezegd maar dat voeg ik er nu aan toe om even duidelijk te zijn en daar-door kom je in feite in een chaos terecht.

Want je hebt alleen nog je eigen referentie punt, maar je hebt geen harmonie met de buitenwereld zodat je alleen nog een zekere gelijkheid kunt vinden in de disharmonie. In het conflict dat in anderen bestaat, daar kun je wel gebruik van maken, maar niet meer van het goede.

+ Als je een patient krijgt, een ouder iemand, die op alles heel negatief reageert en er zelf niet goed uit kan komen, zou je zo iemand geen healing kunnen geven?

+ Je zou zo iemand wel kunnen helpen, in de eerste plaats: wanneer die persoon naar u toekomt dan is er dus achter alle uiterlijke negatieviteit toch hoop of verwachting. Er is dus een positief aan-rakings punt. Laat de persoon dan, juist door zijn negativisme duidelijk maken waarom hij dan nog wil blijven bestaan bij voorbeeld of genezen wil worden. En maak dat ook een beetje duidelijk: ja, maar je wilt toch beter worden! Hierdoor kunt u de genezingswil van de patient aanmerkelijk versterken en daardoor een juistere werking van de genezende kracht veroorzaken. Maar je hebt in dergelijke gevallen altijd een dubbele taak: de één is een zuivere psychologische en de andere is de psychische achtergrond van waaruit de geestelijke

krachten in u zelf en rond u zelve dus als het ware aan een persoon kunnen worden gelegd. Voldoende?

+ Mag ik nog een vraag stellen? U hebt gezegd dat je de dingen moet leren te accepteren, te aanvaarden. Waar is de grens?

- De grens ligt op het punt waarbij uzelf de zin en het recht van het zelf-zijn ontzegt. Dus waarmaken wat er in u leeft. Dus u zegt: de toestand is hopeloos, maar we moeten er doorheen. Dat komt op aarde nogal eens voor. Al weet u misschien bewust niet hoe, u voelt een mogelijkheid aan. Die mogelijkheid moet u dan toch gebruiken. Dat kunt u meestal doen met de psychische of para-psychische krachten. U kunt echter niet weten wat het resultaat zal zijn.

Maar wanneer het resultaat ontstaat moet u dat aanvaarden als een uiting van de geest waarin u geprobeerd hebt de kracht als het ware op te wekken. Laten we maar een heel eenvoudig voorbeeld nemen. U loopt op straat en er wordt iemand afgeranseld. U weet misschien niet precies waar het om gaat, misschien wel. Het doet niet ter zake. U kunt dit niet tolereren. Dan is uw ingrijpen, zelfs wanneer u daar schade van oploopt, noodzakelijk, het is een zelfbevestiging.

Op het ogenblik dat u zegt ja maar, dat zou een ander dan maar moeten doen, want ik kan het niet, brengt u zichzelf in een negatieve toestand waardoor u steeds minder in staat zult zijn u te verweren zelfs wanneer het u zelf betreft. Kunt u mij volgen? Dus moet u proberen om zo positief mogelijk te handelen. Daarbij mogen we ons zelf niet overschatten, maar we mogen onszelf ook niet onderschatten. Wanneer wij voelen dat iets nodig is, moeten we proberen het te doen naar ons beste kunnen.

Alleen op die manier maak je jezelf waar en wordt ook gelijktijdig duidelijk aan de wereld wat jij bent en hoe je er tegenover staat. Er zijn dingen op aarde waarvan je de consequenties nu eenmaal moet aanvaarden. Als je op aarde geboren wordt als mens, dan zul je ook sterven. Dat kun je betreuren of niet, maar eigenlijk is het een normale gang van zaken. Verzet je niet tegen die normale gang van zaken, maar probeer van het leven zo veel mogelijk te maken. De dood is niet te overzien, wat daarna komt daar kun je wel bepaalde geloofsopvattingen over hebben en misschien iets over gehoord hebben maar hoe het is weet je toch niet.

Houdt u dus bezig met het positieve in het leven en zeg niet als de dood er is: dat had anders moeten. Accepteer het feit: zó moest dit zijn en zo is het goed. En nu zal ik proberen al hetgeen wat mij daaruit resteert misschien, wat er aan behoeften in mij bestaat en aan gevoelens, zodanig te richten dat ze in mijn wereld waarin ik ze hanteren kan dus, wederom betekenis hebben. Dat is dus die aanvaarding.

+ Ja maar, als ik daar dan even op in mag gaan, we zijn niet allemaal helden. Als je ziet hoe iemand in elkaar geslagen wordt dan is het een gigantisch risico om je daarmee te bemoeien, hoe graag je dat op dat moment zou willen.

- Ja u wilt het risico niet nemen omdat u liever te kort schiet tegenover uzelf dan de waarschijnlijke consequenties te accepteren van hetgeen u bent. Maar dan is het voor mij als geest veel gemakkelijker als geest dan voor u, dat geef ik direct toe. Maar je schiet tegenover jezelf tekort.

+ Ja, maar er zijn ook verantwoordingen die je ook draagt in dat zelfde leven en ook op hetzelfde moment dat je je eventueel wel met die vechtpartij zou bemoeien die consequenties hebben met de omgeving die er dan óók nog is.

- Ja, ik ben het direct met u eens en dan zitten we in een typisch menselijk iets. Wij leven in een wet van veronderstelde verplichting. Maar de ene verplichting die kan bestaan, bestaat vanuit jezelf. Dus het heeft met jezelf te maken. En op het ogenblik dat je dus verplichtingen beschouwt als iets dat je belet om jezelf te zijn, doe je zowel jezelf tekort als datgene waartoe je meent verplicht te zijn. Dat is menselijk is dat natuurlijk geen prettige redenering.

+ Als je niet helpt is dat eigenlijk egoïsme.

- Inderdaad en als je dat niet tijdens je leven hebt dan geschiedt dat meestal in de bespiegelingsperiode na de dood tóch wel. Je wordt er toch mee geconfronteerd. Je verwijt het jezelf dus dat je het niet gedaan hebt.

+ Dat is ook zo wanneer je geen zin hebt om iemand in je huis toe te laten.

- Waarom? Is er iets innerlijk wat zich ertegen verzet, dan accepteren we dat en is het dus geen egoïsme, maar is het maar alleen: ja maar, als ik dat nou niet doe dan kan ik er misschien later beter van worden, dan is het het andere geval. U ziet hier gaat het om wat er in ù bestaat. U hoeft zich niet in gevaar of nood te begeven omdat anderen het vragen. Maar u moogt niet nalaten het te doen wanneer u innerlijk voelt dat het de juiste weg is.

Als u niet wilt, moet u het niet doen. Maar vraag u wel af waarom u het niet wilt. Wat u dan voor uzelf ook ongetwijfeld ook nader kunt definiëren.

+ Maar je hebt niet altijd een duidelijke situatie van de levensvraag op dat moment en het voorbeeld van die vechtpartij is dat heel duidelijk maar in de gewone discussie kun je het gevoel hebben dat het heel belangrijk is om ergens duidelijk in te zijn, maar dat verhaal kan aan de andere kant dusdanig verontrusten of pijn doen dat je eerder het averechtse bewerkstelligd hebt dan het duidelijk zijn op de punten waar het voor jou om gaat.

- Ik heb u gezegd je moet spreken de taal van de ander. En dat houdt in dat u het zó formuleert dat het voor de ander zo min mogelijk kwetsend is. En gelijktijdig de weergave is van wat uzelf wilt uitdrukken omdat u meent dit te zijn. Ik heb u in dat aantal regeltjes een hele hoop dingen gezegd over duidelijkheid. Daarbij was het heel erg belangrijk dat het eenvoudig blijft. Hoe eenvoudiger, hoe minder verwarring er kan ontstaan. Dat u problemen, waarover u eventueel discussieert probeert te herleiden tot hun grondslag en daarop reageert en niet over bijkomstigheden.

Duidelijkheid wil zeggen ergens de gemeenschappelijke factor vinden van waaruit de gemeenschappelijke discussie start. Van waaruit een conflict ontstaat. Uw eigen positie op grond van uw innerlijk aanvoelen en weten voor uzelf duidelijk stellen en dan zo eenvoudig mogelijk deze ook naar buiten toe kenbaar maken en daarbij gelijktijdig dus proberen dit te doen in die termen en die formulering die voor de ander begrijpelijk en aanvaardbaar is.

En er dus zo weinig mogelijk gevaar voor misverstanden ontstaat. In negentig van de honderd gevallen blijkt het kwetsen van anderen de resultatente zijn van onduidelijkheid. De interpretatie van de ander die niets heeft te maken met uw bedoeling en hetgeen u wilde zeggen de uiteindelijke reactie geeft.

Ik hoop, dat het weer duidelijk is?

+ Een opmerking over spanningen in de wereld en te weinig mededogen

voor een ander. Is dat niet één van de diepere oorzaken?

+ Ja, nu komen we op heel gevaarlijk terrein. U heeft namelijk het woord liefde genoemd. Werkelijke liefde is de ander ervaren als een verlengstuk van jezelf en daarmee de inhoud van de ander aanvaarden als een aanvulling. Maar in de liefde is het heel vaak zo dat je in feite in de ander de vervulling zoekt van je eigen droombeeld. Heel veel mensen hebben geen contact met werkelijke mensen maar met fantasien over mensen.

En wanneer dan die fantasie niet juist blijkt of waar, dan ontstaat inderdaad een enorme innerlijke opschudding, want het hele waanbeeld wordt verstoord. En dat resulteert dan vaak in overgrote hardheid. Als iemand zichzelf weerkaatst wil zien in een ander, moet hij niet over liefde spreken. Maar wanneer hij zichzelf uitgebreid ziet met het geheel wat de ander is, dus niet alleen een bepaalde functie, dan spreken we over liefde.

Ik probeer het maar kort te houden, omdat we daar niet nog eens een keer uitvoerig over kunnen gaan spreken.

+ Het is in ieder geval duidelijk genoeg in onze taal gezegd.

- Dank u wel. Ik probeer datgene tot stand te brengen wat onze vraagsteller hier in zijn onderwerp naar voren bracht. Ik wil naar buiten toe zo duidelijk mogelijk zijn. Formuleer dus zo eenvoudig mogelijk. En zo volledig mogelijk uit mijn eigen persoonlijkheid en inhoud.

+ Vraag over de nieuwe orde waarmee wij dus straks te maken krijgen.

- Het individu dat zich zelf als belangrijker beschouwt als anderen betekent in feite het scheppen van onrecht voor anderen of van een voortdurende wrok en teleurstelling van zichzelf. Er is duidelijk een ordening waar wij naar toe moeten. Het zal er een moeten zijn die in de eerste plaats op erkenning en waardering tussen mensen is gebaseerd, niet op bezit of zo genaamde machtverhoudingen.

Wanneer wij ons verder realiseren dat bij een dergelijke harmonische vorm van bestaan innerlijke krachten zich beter en sneller ontwikkelen, moeten we aannemen dat ook wat communicatie betreft de innerlijke kracht een veel grotere rol gaat spelen. Waar dit gebeurt kan de bezieling van eventuele vruchten van belang zijn en zullen dus de neiging krijgen van wat men nu para-normaal noemt, para-normale gaven dus in steeds omvangrijker mate te zien ontstaan.

Daarvoor is ook een gemeenschap noodzakelijk die niet een denkbeeld boven de mens stelt. Daarom moet de waarde van zogenaamde gefixeerde denkbeelden worden aangevallen. Ze bezitten in zich veel juiste en goede waarden, maar op het ogenblik dat ze tot een wet van Meden en Perzen worden, zijn ze gelijktijdig de ondergang van een nieuwe, die anders met die regels waardevol had kunnen leven.

Dat betekent dus een gemeenschap waarbij minder grenzen zijn, waarbij minder algemene regels zijn en waarbij macht in feite in steeds mindere mate bestaat. Als we daarnaast nog in die maatschappij het zover kunnen brengen dat mensen elkaar leren waarderen om hetgeen ze zijn en niet om hergeen ze op een ogenblik voor je kunnen betekenen of bezitten, dan komen we als vanzelf in een gemeenschap terecht waarin het leven in en voor die gemeenschap gelijktijdig aanzien, dus bevrediging schenkt, rijkdom betekent, want je staat niet alleen. Je kunt op alle anderen een beroep doen en het eigen ik nuttige kunstjes heeft omdat van alle kanten ook een beroep op jou gedaan wordt. Dat is dus de gemeenschap waar we naar toe moeten, maar die ligt nog wel een paar honderd jaar verder.

Ja, de innerlijke verlichting, de totale verlichting vraagt waarschijnlijk meer tijd dan het menselijk ras is toegemeten. Dit is inderdaad tot op zekere hoogte is dit de verwezenlijking binnen ongeveer 250 jaar. En dan moet er nog mee gewerkt worden voordat ze werkelijk betekenis krijgt.

+ Je zou eigenlijk al in je gezin moeten beginnen.

- Dat is de fout van de moderne mensheid. Ze zijn bezig om het welzijn van de mensheid van het jaar 2000 zeker te stellen, terwijl de mensheid van 1989 ten onder gaat. Die fout moet je nooit maken. Werk waar je werken kunt. Bouw op vanuit datgene wat voor jou op het ogenblik het milieu is. Dat is geen egoïsme, maar dat is gewoon waarmaken wat mogelijk is.

Al het andere is vaag en zal aan zijn betekenis ongetwijfeld allemaal verwaaien.

+ Kom je eigenlijk niet op de wereld alleen voor jezelf, in verband met anderen. Ik bedoel het niet egoïstisch maar...

- Nee, u bedoelt het egocentrisch. Elk bewustzijn is egocentrisch, omdat het slechts vanuit zichzelf, vanuit zijn eigen inhoud in contact kan komen met de wereld daaromheen. Dat is volledig juist. En wanneer die keuze dan bepaald wordt door de behoefte om een groter gedeelte van die wereld om je heen te kunnen begrijpen en daarop te reageren, dan spreek je over een bewustwording.

Wanneer je daarbij door de uiterlijkheden heen begint te dringen en de innerlijke waarde gaat begrijpen, de essentie gaat begrijpen dan spreken we van een inwijdingsproces. Maar zelfs wanneer je inwijd bent, ben je nog ergens egocentrisch. Alleen je ik omvat zó ontzettend veel dat het niet meer zo opvalt. Pas waar het ik ophoudt te bestaan is het egocentrisme voorbij. Maar gelijktijdig alle bestaan in de vormen waarin u dat pleegt te beschouwen als de kern.

+ Toch ben je dikwijls geneigd een ander van jouw ideeën op de hoogte te stellen, dat moet je toch eigenlijk niet doen?

- Het is zo dat u rustig tegen een ander kunt zeggen wat u denkt en wat u bent. U moet alleen niet daarop blijven hameren, want alleen wanneer de ander daarop reageert bent u gerechtvaardigd wanneer u verder gaat. - Verdraagzaamheid - Een ander heeft ook recht op zijn geloof, ook wanneer het voor mij bijgeloof is of dwaasheid.

Zolang hij daar geen medemensen aan opoffert tegen hun wil en vermogen in, is dat zijn recht. Dat recht moet je die ander toestaan en je mag niet alleen voor jezelf het recht opeisen op grond van de illusie dat jij weet wat waar en goed is en een ander niet.

+ En hoe moet je dan doen als de ander jou niet verdraagt?

- Ik zou u een zeer simpele raad willen geven. Maak duidelijk dat u het zo niet zit zitten, formulerend in de termen van die ander zover als u kunt en ga rustig uw eigen gang zover u de kans krijgt.

Wanneer er een dwang is, dan moet je op een gegeven moment kiezen. En als je liever zegt maak me maar af, ik sterf liever dan dat ik toegeef dat jij misschien ook gelijk kunt hebben nou, dan moet je er voor sterven. Als je denkt liever blo jan dan do jan dan moet je tegen jezelf zeggen: wanneer ik het terugtrek moet ik ook de konsequenties daarvan aanvaarden, namelijk een mate van onderwerping aan datgene dat in die ander als macht of als theorie of als beide bestaat.

+ Je mag toch denken wat je wil.

- Ja en als je iets denkt en je bent je bewust van jezelf, van je innerlijk dan komt er daardoor een grens aan de gehoorzaamheid die

je tegenover anderen kunt tonen. Je kunt niet zeggen dat je het ene denkt en het andere doet. Als je niets doet, terwijl je voelt wèl wat te moeten doen, ontstaat weer dezelfde situatie.

+ Ik stel me voor dat ik in de Islam zit en dit en dat moet doen en buigingen maken....

- Je kunt dus je buigingen maken en net doen of hij gelijk heeft en ondertussen rustig je eigen gang gaan en dan doe je datgene wat ongeveer 70 % van de moslims doet. Ik vind dat we dit nu wel ver genoeg uitgesponnen hebben en als u me toestaat om wat te zeggen: we hebben weer de gebruikelijke zwerftocht der begrippen praktisch volbracht.

Vrienden, het onderwerp hád iets te maken met onze orde, datgene wat we denken. Ik ben mij ervan bewust dat ik de oplossing zo simpel mogelijk heb gegeven. Ik weet dat voor u de problemen veel complexer zijn, maar het was niet anders mogelijk want in deze zin en in samenwerking met de orde als geheel is een samenwerking niet meer mogelijk. Het kan alleen op een veel meer persoonlijke basis van een spreker die daardoor wel eens wat meer in conflict zou kunnen komen met een andere spreker, niet in hoofdlijnen waarschijnlijk maar in details.

Ik heb geprobeerd al datgene wat voor onze orde belangrijk is voor te leggen. Wat u er van maakt, moet u zelf weten. Want niet wat wij zeggen is de waarheid. Wat u lééft is uw waarheid. Slechts uit ùw waarheid kan het bewustzijn ontwaken van de totále waarheid, de tijdloze werkelijkheid.

Daarom vrienden, zeg ik bij het afscheidnemen: wij hebben u ideën aangedragen, wij hebben u wat krachten gegeven soms laten voelen. Het is aan ú om er iets mee te doen. Verdraagzaamheid is niet iets dat wij de mensheid kunnen geven. Het is alleen iets wat u in u zèlf kunt ontdekken en waarmee u kunt werken. En wanneer u dat probeert te doen, rekening houdend met de ander, dan zult u ongetwijfeld uzelf veel duidelijker maken en ál wat er om u heen bestaat.

Ik wens u op uw weg, die innerlijke weg vooral zeer veel licht, zeer veel vrede. Want het is de vrede, die werkelijk is, terwijl het geluk het benoemd verschijnsel is, wat eigenlijk nooit werkelijk bestaat.

Ik wens u uit die vrede de innerlijke kracht, die steeds groter zal worden en daardoor uw wezen vervormt, u maakt tot de vervulling van overwaarde zelfs in de beperking van het stoffelijk bestaan.

Er rest me alleen nog u te danken voor uw aandacht en althans in deze kontekst u vaarwel toe te roepen. Goeden avond.

+ Goeden avond en bedankt!

Tweede deel, 27 juni 1989

JA, u vraagt en voor de laatste keer draaien wij er niet om heen.

+ U hebt zo'n mooie meditatie gegeven twee jaar geleden. Het begint met; wij zijn deel van kracht en later spreekt u over een verblindend wervelende bol waarmee je jezelf kunt genezen. Het gaat mij erom hoe kun je die kracht aan een ander overdragen kunt.

- In de eerste plaats: je stelt je gewoon voor, met een beetje fantasie, hë. Uw kamer is dicht en er is een punt licht. En op een

gegeven ogenblik denk je: er is iets. Het is een vaagheid en dat begint te draaien en het wordt steeds feller. Dit is de kracht, denk je, dit is de kracht die in mij is, dit is de kracht die overal is. Daar ga je nog mee door totdat je echt het idee krijgt er is een werveling, een kracht. En in plaats dat je nu die kracht naar je zelf laat gaan, bouw je een beeld op van degene die je helpen wil. Dat kan op de achtergrond zijn, dat kan vlakbij zijn, dat maakt niet uit.

Je stelt je voor dat uit die draaiende bol dus dat licht valt naar die persoon en daar dus als het ware het kwaad uit op neemt en goed geeft.

Het is een fantasie spelletje, het is namelijk een auto-suggestie, waarmee je het jezelf mogelijk maakt met je onbewuste, de krachten die er zijn, te activeren. En daarvoor heb je een dergelijke voorstelling nodig.

+ Als er meer mensen in de kamer zijn, heeft dat nog invloed?

- Dat ligt eraan. Als ze het allemaal heel intens doen, dan kun je met een paar mensen misschien de halve wereld bereiken. Maar één mens die er volledig in opgaat kan veel meer dan een hoop mensen die er o.o.k e.v.e.n m.e.e. bezig zijn.

+ Krijg je ook nog een bepaalde kleur?

- Over het algemeen goud of wit. Dat zijn de kleuren die bij ùw voorstelling van leven horen, Leven, Licht weet u wel. Het is gewoon associatief, het is een associatief beeld dat je naar voren brengt. Doordat je dus irreële beelden voor jezelf oproept, maak je het jezelf mogelijk de krachten aan te voeren die je altijd wel hebt, maar die wijze door je nuchterheid van denken of door je emotionaliteit zouden worden kunnen afgewend.

Het is eigenlijk meer het wegnemen van hinderpalen en remmingen dan wat dan nu het op wekken van het licht is, maar je gebruikt het beeld van opwekken dus om het voor jezelf zodanig werkelijk te maken dat je er mee werken kunt.

+ Maar wit heeft toch een heel andere betekenis dan goud?

- Goud is levenskracht en wit is reinigend leven, inderdaad twee verschillen. Het wit is van een hogere orde, maar heeft dus ook veel geestelijke nevenwerkingen dan het goud. Dus als je je instelt op levenskracht dan zou ik zeggen voor de doorsnee mens is goud, zonlicht zo, dat is dus wel de beste kleur.

Gebruik je namelijk wit, dan maak je de conflicten helderder, duidelijker en daardoor oplosbaar. De beste oplossing is de oorzaak van het conflict, het gebied van het conflict opruimen dan gebeurt dat ook. Je hebt minder werkingscontrole over wit.

+ ? Totaal onverstaanbare vraag.

+ Dat is het! Maar het is natuurlijk een hogere kracht. Nou ja, neem het zo: als je een balletje van zo of zo hoog laat vallen, nou ja, goed je voelt het hè. Maar als je het helemaal van het plafond laat vallen en het is een stalen kogeltje, nou.. dan denk ik dus dat u enkele minder verdraagzame termen zult mummelen. Het is dus doodgewoon: hoe minder de kracht die je hebt, hoe minder invloed je hebt op de betekenis ervan. Dat is duidelijk.

+ Heeft het hogere denken ook met de genezing te maken?

- Het hogere bewustzijn wel, het hogere denken niet. Want het denken is in feite het zich bewegen van verschillende voorstellingen binnen het kader van het voorstelbare, terwijl de krachten waarmee we werken juist onvoorstelbaar zijn.

+ vraag over melkblauw licht.

v normaler

- Melkblauw licht geeft over het algemeen rust, mindering en eventueel, dat ligt aan de blauwfactor van degenen die ontvangt, een aanmerkelijke verbetering van de verstandelijke vermogens.

Ja, u ziet het, alle informatieën zijn nog steeds aanwezig.

+ Van de vorige spreker hoorden wij dat als men genezing bij een ander probeert te bereiken, een hele goede bedoeling kan omslaan in het tegendeel als genezer en patient niet aan bepaalde eisen voldoen. Het kon zwart-magisch worden. Zijn er nog meer van die dingen waar je op letten moet?

- Ik zou zeggen: let maar op twee dingen. Dat je de kracht niet probeert te dwingen een bepaald iets te volbrengen, maar gewoon het beste en dat je de kracht zo intens mogelijk ervaart als iets van de Goddelijke liefde. Of een vergelijkbaar beeld.

Dan voorkom je alle zwarte magie. Zwarte magie is juist het dwingen van de natuur door middelen die niet aan de gekende natuur eigen zijn. Dat is zwarte magie. En magie, de witte magie, dus ook datgene waar u het over heeft dat is eigenlijk niets anders dan versterken van harmonische aspecten in het bestaande, zodat een optimaal resultaat ontstaat zonder dat het je daarbij gaat om het wonder. Het gaat je dus alleen om de verbetering.

Dat is het grote verschil. De zwarte magie wil het resultaat, de witte magie wil de verbetering. Daarom zeggen we ook altijd: zwarte magie is egoïstisch en egocentrisch en witte magie is in feite altruïstisch en probeert egocentrisme te beperken.

+

- Als je die activiteit geeft, geef je die aan het hele lichaam en daar de kanker cel deel is van het lichaam kan ze dus evengoed daarvan profiteren als de omliggende weefsels.

+

- Ik zou persoonlijk hier kiezen voor blauw, een beetje kobaltblauw als het kan, zo hier en daar met wat stippeltjes zilver erin. Het zilver omdat je dus wel kracht nodig hebt, maar die kracht moet het niet-harmonische vernietigen. Dat zilver heb je dus nodig om terwijl je het geheel tot rust brengt inclusief de cel, gelijktijdig die energie te geven aan de omringende cellen waardoor ze kunnen inkapselen.

In feite breng je dus de woekering tot stilstand zonder ze te vernietigen. En pas wanneer dat gebeurd is, kun je wit licht gaan gebruiken. Dan krijg je de verschrompeling van de inkapseling in versneld tempo.

+ Bij uitzaaiingen.

- Ja, bij uitzaaiingen is dat heel erg moeilijk. Als er een paar uitzaaiingen zijn dan kan dat genoemde nog werken. Als er véél uitzaaiingen zijn dan is er over het algemeen ook sprake van een aantasting van de evenwichten van het lichaam, terwijl ook de eigen afweer van het lichaam niet meer gestimuleerd kan worden. Op dat ogenblik zijn de mogelijkheden betrekkelijk gering. Het ligt er dus aan hoeveel uitzaaiingen, maar als er eenmaal laten we zeggen 20 uitzaaiingen zijn, dan wordt de zaak al dubieus. Zijn er meer, dan kun je het beter opgeven.

Als u weet dat wanneer uitsnijding van kankerweefsel onjuist is geschied, door verspreiding van vrij gekomen kankercellen tot 200 uitzaaiingen kunnen ontstaan, dan is 20 toch niet zo gek veel.

+ Vraag over het idee van uitverkoren zijn van sommige groeperingen.

- Als ik kijk naar wat het gemiddelde lot is van degenen die zich uitverkoren achten, zou ik er voor willen bedanken. Ik geloof niet dat dat reëel bestaat. Uitverkiezing is iets wat men zich aanmatigt

om zo te rechtvaardigen wat in feite niet te rechtvaardigen is. De uitverkiezing van Israël is onvermijdelijk wanneer je je realiseert dat het bezit van het land Kanaän begonnen is met volkerenmoord.

+ Zijn de Joden inderdaad het eerste volk dat één volk was?

- Dat is niet juist, tenzij je dus alle aartsvaders direct bij het jodendom telt, terwijl het jodendom pas een eenheid wordt onder Mozes. Maar voor die tijd bestond inderdaad ook al monotheïsme en één van de monotheïsten was Abram die daardoor uit Ur de stad van de maangodin werd uitgewezen.

In Egypte was het dus zó, dat we een aantal goden hebben gestalte die gekoppeld kunnen worden aan verschijnselen. Zelfs Sippek die wordt gekoppeld aan de Nijl en zo kun je dat overal eh... Osiris, de zon, in Horis de opgaande zon, enzovoort. Daarachter zit inderdaad een grote eenheid en die eenheid komt tot uiting in voortbrenging van de hemel pool. Dus het is er wel. Dat hebben we ook bij het hindoes en datzelfde hebben we ook bij de Grieken. Chronos, die overigens zijn eigen kinderen verslindt. Als hij dat in deze tijd nog doet dan wens ik hem smakelijk eten!

Al deze dingen berusten op priesterschappen die aan die kleine goden, die functie-goden gebonden zijn. Die daaraan hun macht en gezag ontleenen. En die dus zélf die grote God wel erkennen, maar niet prediken. In de meeste gevallen behoort dus het ééngodendom in de praktijk in het Hindoeïsme in het erkennen van Brahman en de "Grote achter allen" dat is een leer die alleen in bepaalde standen bestaat. Iedereen kan het wel zien, maar Brahman werkt niet, die doet niets voor je. Daar moet je de kleine goden voor hebben of zelfs de derwisch, de hele kleine goden. Bijna cherubijntjes, maar dan wel natuurlijk op zijn Indisch.

+ De niet-christenen beschouwen het christendom ook vaak als veel godendom. Zij vinden er minstens drie of vier bij.

- Dat is vanuit hún standpunt volledig juist omdat er weliswaar één God is, maar die God die wordt gedeeld in de vader en de zoon en vaak de heilige geest, dus twee of drie en als we spreken van de vader, de moeder, de zoon en de heilige geest. En dat zijn allerlei verschillende christelijke opvattingen.

Maar zomin als u denkt aan het Hindoeïsme als een ééngodendom, zal iemand die gewend is om verschillende functies te aanbidden, kunnen aanvaarden dat uw aanbedding van die functies feitelijk toch een ééngodendom is. U roept toch dan de heilige geest op en u bidt toch dan de zoon om verlossing? En vraagt u de vader om kracht? Nou, dan heb je toch verschillende goden? Eigenlijk hebben ze dus gelijk.

Daar hebben ze gelijk in omdat een mens nu eenmaal voorstelbare waarden wil hebben. Tegenstellingen wil hebben. En duivels en demonen en dergelijken. Die komen ook voort uit de behoeften van de mens. Om voor zich een evenwicht, een vergelijkbaarheidsvoorstelling te hebben. En afwegingsmogelijkheden te scheppen. Een God, nou ja, God heeft alles voortgebracht, God is in alle dingen, God is almachtig, algoed, noem maar op en daar zitten we dan en waar komt dan de rest vandaan?

En dan zegt de moslim: sjalla, God wil het. En wat zegt de Christen? We bidden de Vader om de duivelen uit te drijven. Het is allemaal maar precies wat voor brood je hebt. En dat die duivel weer een rol speelt dat is begrijpelijk. We kijken dus naar de uitdrijving van de zondebok, die betrekkelijk vroeg, in de tijd van de Richteren

namelijk dus al gebruikelijk is in Jeruzalem. De bok wordt de woestijn in gestuurd met de zonden van het volk beladen. Dan zijn ze tenminste kwijt. En op die manier kon men voor zich rechtvaardigen dat men dingen deed die eigenlijk volgens de godsdienst niet zouden mogen. Bij voorbeeld, neem de tempelprostitutie, hoofdkomen

van de tempelwacht en een aantal priesters. Inclusief de Vieten. En dat mocht niet volgens de godsdienst. Maar ja, dat zijn de zonden die we moeten begaan om de tempel en de eredienst veilig te stellen en die laden wij op de zondebok en die trappen we de woestijn in opdat God óns die zonde zal vergeven. Nou, als er ooit bijgeloof geweest is, is het dat.

En toen ze dus toch al een zondebok nodig hadden en een duivel nodig hadden, het eerste christendom was dat niet zo erg, toen kwamen erachter dat de natuurgodsdiensten erg sterk waren en nou ja, wie is eigenlijk uw duivel? Dat is Pan, alleen speelt hij geen fluit meer omdat waarschijnlijk de godsdienst hem geen fluit kan schelen en daarvoor is hij dus bezig met vuur in plaats van met de groei van het leven. En die pervertering van beelden die zijn grof.

+ Wanneer zijn die beeldenvoor het eerst opgedoken?

- Het beeld van de tegenstrever is veel ouder, dat moeten we waarschijnlijk terugvolgen tot zelfs vóór Ur. Vermoedelijk dus in de tijd van de grote Indische rijken, de rijken van de Goden. Daar is het dus begonnen. Daar was de tegenstrever in feite een tweede God. Hij was dus niet een toegelaten schepsel, hij was gewoon in zijn eigen recht vond hij.

En dat is toen verder gegaan en dan krijgen we de Joodse Historie en vooral wanneer die neergeschreven wordt, je kunt dat zien aan het verhaal van Job, daar is de duivel iemand die op voet van gelijkheid met God omgaat, rustig met hem aan tafel zit en een borreltje drinkt en een weddenschap maakt. En God zegt dat job een goede dienaar van hem is, en de duivel maar eens moet laten zien of hij wat kan.

Tweede rangs kerels in de kroeg, neem me niet kwalijk dat ik het zo zeg. Daar hebben we dus die ouderwetse twee goden van licht en duister. Maar langzaam maar zeker wordt er in het christendom gesproken over de Vader. Duivelen zijn er wel maar er is geen duivel. Lucifer is er ook niet. Lucifer komt veel later goed naar voren, de Lichtdrager en hij komt inde bijbel alleen voor in het oude testament bij de uitwerping van de engelen wanneer zij proberen Gods gezag aan te tasten.

En dat is in Genesis. Wanneer u dat allemaal zo bekijkt dan zegt u ja, wat moeten we met die duivel aan. Een mens is aan de ene kant een dier dat nog net kan denken en lachen en aan de andere kant een geest die een hemelrijk wil veroveren. En in plaats die twee nu te zien als iets dat tot een harmonische eenheid moet worden, gaan we het hoge ideaal stellen terwijl we het dierlijke element natuurlijk veel sterker zien werken, dan verklaren we dat door inblazingen van iets dat minstens zo hoog is of machtiger nog dan wij.

+ Kunnen we ook een les trekken uit dit?

- De geschiedenis is niets anders dan een schets van wat vandaag nog kan bestaan. Op punt van herkenning zou u dus moeten zeggen ja, inderdaad heeft het ons wel wat te zeggen. Op punt van historie kan het ons een hele hoop leren. Denk maar bij voobeeld aan de lange tijd wetenschappelijk als onmogelijk beschouwde vele paarden en strijdwegens van Samuel. Ze hebben de stallen gevonden. Maar nu

zijn er andere dingen waarover wordt gesproken en waarvan men zegt: ja, dat kan toch niet, maar het moet wel waar zijn. Het geeft ons dus een inzicht in een verleden dat ongeacht de primitiviteit die het vanuit moderner standpunt dan vertoende, enorme dingen mogelijk heeft gemaakt, prestaties heeft geleverd, uitgebreide reizen heeft gemaakt en al dat andere waar ze tegenwoordig eigenlijk een beetje tegenop kijken.

En de mens van het heden wil natuurlijk graag zijn eigen superioriteit verkondigen. Als u nu terug kijkt in de geschiedenis dan ziet u hoe vaak het verkeerd is gegaan. En als zodanig kan het hem leren om in het heden minder van zijn eigen onfeilbaarheid uit te gaan. Dus zover is het waardevol. Mogen wij iets wat een mengsel is van dichtwerk, historie, politiek verheffen tot een woord Gods waar we willekeurig spreuken uit kunnen lichten om daarmee ons eigen onrecht tegenover anderen te rechtvaardigen?

Dan zeg ik: nee. Wanneer ik kijk naar wat er in Israël gebeurt, dan zie ik op het ogenblik met de Arabieren precies hetzelfde als wat er vroeger was met de Philistijnen, alleen ja, ze aanbidden geen Baäl maar ze zeggen Alla. Maar alweer... wij zijn, wij hebben recht! De ander heeft net zoveel recht. De ander is ook mens. En als de bijbel je dat laat vergeten, vergeet dan de bijbel, dat zou ik zeggen. Hieruit kunnen we leren wat er in het verleden aan fouten en dwaasheid allemaal is gebeurd.

Hoe mensen ook dingen hebben willen goedpraten of hoe ze schandaaltjes hebben gebruikt om machtwisseling aanvaardbaar te maken. Dan kun je zeggen het is eigenlijk in deze tijd net zo, laten we daaruit leren dat wij

En dan nemen we het nieuwe testament en dan zeggen we ja, of het allemaal waar is zoals het daar staat, maar de geest die het ademt, delering die er in staat, spreekt mij aan. En als de mensen dat kunnen zouden gaan beleven, dan zou de wereld beter zijn. Laat ik

dus beginnen en zeggen zó mag je de bijbel houden en hanteren.

+ U zie dus nog wel iets in het christendom, hè ?

- Ja kijk op het ogenblik is de doorsnee mens als christen ook dom, maar hij is het niet. Maar als er veel christenen zijn, zal er geen christendom nodig zijn. Want christen zijn wil zeggen: leven vanuit de goddelijke liefde. Voor je medemens als voor jezelf. Niet verwerpend en veroordelend, maar het goede steunend en kracht gevend aan alles wat kracht nodig heeft. En als je dat zou doen, nou ja, dan is het toch ideaal! Dan zijn er heel veel christenen, maar dan hebben we geen leraren nodig die vertellen hoe we bijbelteksten moeten uitleggen en die hun gezag uitoefenen door de geboden van kerk en God en moderamen op te leggen.

Dan hebben we alleen nog maar nodig het contact met de medemens en van daaruit in die christelijke naastenliefde als ik het dan zo moet noemen zamen bouwen aan een betere mensheid, maar ook aan een innerlijk, dus meer geestelijk, vrede kennende mensheid.

+ Kan het Boeddhisme hier ook nog een steentje toe bijdragen? Of bent u geneigd te zeggen dat het Boeddhisme meer in het Oosten thuis hoort?

- Nee, dat ben ik helemaal niet, want ook in het westen zijn niet alle mensen gelijk. En als je nu de paden volgt of de lering van Jezus, je komt op hetzelfde punt terecht.

Het punt waarbij je niet meer vraagt naar een verheven zijn en een erkenning door God, maar waarbij je alleen maar vraagt op te gaan in. Deel te zijn van Al. Nou, dat zit in het christendom zo goed als in

*Fdat weten
we niet*

het Boeddhisme. Als twee wegen verschillend zijn en ze komen op hetzelfde punt uit dan ligt het er maar aan vanwaar ik vertrek, welke weg voor mij de beste is. En als de mensen nu minder drukte zouden over het juiste onderhouden van de weg en een beetje door zouden marcheren, dan zou het veel beter gaan.

+ Vraag over de bijdrage van de slang.

- O ja, de slang heeft ook een bijdrage. Wanneer je het sectarisme kwijt zou kunnen, wat de hele islam eigenlijk gemaakt heeft tot een ik zou bijna zeggen... tot een misdaad tegen degenen die er in geloven. Maar dat komt niet van Mohamed, dat komt niet uit de Koran.

De Koran leert de mensen hoe ze goed kunnen en mogen leven. Hoe ze tegenover hun medemensen moeten staan. Maar dan komt Alié, die dus eigenlijk de baas wordt terwijl anderen menen dat Hoessein het erfrecht had, de verdeeldheid en wat gaat men dan doen? Om zijn eigen karakteristieken duidelijk te maken voor anderen en daarmee misschien gelovigen en zieltjes voor zich te winnen, gaat men de verschillende soera's anders citeren, anders uitleggen en komt men in wezen tot twee verschillende op Islamitisch geloof berustende vormen van rechtspreken.

En vanaf dat ogenblik is er de vijandschap in feite tussen de leiders overgedragen op de gelovigen die denken dat de ander een ketter is. Dat is het zieligste wat er bestaat. De meeste mensen die op het ogenblik denken aan alles wat er in Iran gebeurt zeggen: o mijn God, wat barbaars! Ze vergeten één ding. Deze mensen geloven nog zo als de mensen in de veertiende en vijftiende eeuw in Spanje. En de wijze waarop men daar zielen probeert te redden!

Het verschilt niet zoveel van de inquisitie in Soedan. Och, wanneer we te maken hebben met niet-islamieten, treden ze dan niet eigenlijk milder op dan de Spanjaarden eens in naam van het geloof tegen de Indianen en de Mexicanen? Het is de wijze waarop men iets probeert waar te maken. Zodra er macht ontleend wordt aan een geloof, perverteren de machtigen het geloof om hun eigen macht te vergroten. Wat het voor de gelovigen eventueel betekenen zou, geloven ze wel.

+ vraag over de leraren, Jezus en Mohamed en anderen. Zagen zij niet van te voren hoe hun leer zou verworden?

- Iemand vond uit hoe de juiste wijze was om bacteriën te vermeerderen, zodat ze juister bestreden konden worden. En wat is er uit voortgekomen? Bacteriologische oorlogvoering. Degenen die zochten naar het geheim van het atoom, zochten naar energie voor de hele wereld. Wat is er uit gekomen? De atoombom.

Wanneer je waarden voor jezelf en ter verhoging van je eigen aanzien en mogelijkheden wilt gebruiken, perverteer je het goede wat erin zit.

+ Zal dat ooit anders worden?

- Als de mens anders wordt. Maar de mens is zo dat hij de hele wereld wil veranderen als hij zelf maar kan blijven die hij is.

+ Oefenen personen als Jezus en Mohamed nog steeds invloed op ons uit?

- Ja, ze houden zich daar nog voortdurend mee bezig. Maar kijk, als die ayatolla's en al die andere leiders en de paus en de zinnen, de bisschoppen en wat er verder nog allemaal voor geestelijke heersers zijn, zouden geconfronteerd worden met hetgeen Jezus op het ogenblik doet, Mohamed probeert te doen, wat de Boedda probeert tot stand te brengen dan zouden ze waarschijnlijk allemaal een hartverlamming krijgen en dan zitten wij met de rotzooi.

+ Zijn dat onafhankelijke beïnvloedingen of gaat dat in samenwerking?

- Zij doen dat met elkaar. En wat zij doen vloeit dus voort uit een

erkennen ook van de ander. Dat kun je niet meer als gescheiden zien. Maar ieder heeft in zijn tijd en voor de problemen van het volk waarmee hij te maken had, zijn leer gegeven. Niet als een eeuwige waarheid, maar eerder als een methode om in die tijd meer mens en beter te worden. Mohamed heeft bij voorbeeld nooit gezegd: dat moet altijd zo zijn. Hij heeft gezegd zo moet je nu handelen. De rechten van de vrouw en de rechten van dit en de rechten van dat. Daaruit is natuurlijk een hele wetgeving ontstaan, maar dat was niet de bedoeling van Mohamed.

En Jezus heeft ook niet gezegd dat er een christelijke rechtspleging moet zijn. Hij heeft alleen gezegd: de waarheid, die je weet, de blijde boodschap, verkondig die ook aan anderen. Als ze niet luisteren willen, ook goed, ga je verder. Maar tegenwoordig zeggen ze: als ze niet willen luisteren sla je ze net zo lang tot ze half bewusteloos zijn en dan ga je preken!

+ Hoe kun je iemand vrede geven met de dood?

- Door hem duidelijk te maken dat hij in leven is. Dood is een hergeboorte in een andere wereld. Het is uit dit bestaan weggaan en in een nieuw bestaan verder gaan. En wanneer je tegen iemand zegt: kijk, je kunt al je zorgen achter je laten, alle ellende van deze wereld en dan zul je verder gaan met ál wat je toch bent geweest en alles wat je geworden bent. Je zult nieuwe mogelijkheden ontdekken en een nieuwe wereld een nieuw leven op aarde of ergens anders. En niets van wat je nu hebt, werkelijk innerlijk hebt, zul je nooit verliezen. En denk niet dat de meeste mensen die dicht bij de dood zijn, zullen denken: ach, laten we dan maar hopen dat hij gauw komt, dan ben ik van deze ellende af en van dat nieuwe kunnen we dan misschien nog iets beters maken.

Die verbondenheid blijft altijd, dat is juist wat de mensen niet begrijpen. Ze denken weg is weg! Stel dat één van uw familieleden emigreert naar Australië, bij die kangoeroes. Denkt u dan dat hij niet meer aan u denkt en verder huppelt? Of denkt u dat hij niet bestaat, nee, een enkele keer krijgt u een briefje. Ja, de geest stuurt vaak briefjes naar de stof maar wat is het resultaat? De meeste mensen staan er niet voor open.

Een enkeling voelt het en die krijgt het gevoel: er is vrede, ik kan verder. De meeste mensen lopen door en die denken als ze me willen schrijven dan moet het maar over de post komen. En de post die haalt niet af, het kan wel in de brievenbus gaan bij ons, maar het komt er niet uit. Het kan alleen direct. Maar de innerlijke verbinding van mens tot mens, eenmaal ontstaan, gaat niet te loor. Niet op basis van de stoffelijke relatie, maar van de innerlijke relatie die ontstaan is.

Dus je kunt eigenlijk nooit iemand verliezen. Als je iemand verliest, heb je hem nooit gehad. Begrijp je wat ik bedoel? En als nu het einde der tijden gaat komen, dan bestaat die relatie nog net zo intens als op het ogenblik dat ze voor het eerst ontstond. Dat is met alle relaties die goed zijn geweest en dat is niet een verschil tussen een seksuele relatie en een vriendschap en iets anders, die relatie is eenvoudig een innerlijke erkenning.

Een harmonische waarheid. Die harmonische waarde blijft bestaan en daar kan ook nooit een kwestie zijn van eh bij voorbeeld dat vrouwtje dat drie keer getrouwd was. Als ik nou dood ga, ontmoet ik dan alle drie mijn mannen? Krijg ik dan geen ruzie, gaan ze dan niet

vechten? Nou het was een teleurstelling voor haar, maar het antwoord was nee. Maar als ze werkelijk een band met u hebben gehad erkennen ze in de harmonie die ze met u hebben gehad, ook de harmonie die ze bezitten met elkaar. Het is eigenlijk gek, als je over die dingen praat.

+ Bestaat er bij u ook disharmonie onder elkaar?

- Onder elkaar niet. Verschillen van mening. Verschillen van mening zijn nodig want daardoor kunnen we allemaal wijzer worden. Er bestaat geen strijd omdat niemand bereid is om een bepaalde instelling een denkbeeld of een beeld te verdedigen, wanneer een ander het er niet mee eens is. Dan wil hij proberen te begrijpen: waarom niet. En door het waarom wordt duidelijk wat dan wèl kan.

Zodat bij ons de antithese in feite wordt omgezet in een synthese, ongeacht de verschillen die blijven bestaan.

+ Dus dat is meer een uitbreiding van bewustzijn?

- Ja.

+ En waarom kan dat dan hier niet?

- Het kan hier net zo goed, maar degenen die klein beginnen zijn bang voor concurrentie, zelfs in de politiek. Dan is de harmonie weg. Wat er overblijft is compromis. En een compromis is in feite het gevoel dat je ze nog net een beetje hun zin hebt gegeven om er zelf beter van te worden, maar dat je eigenlijk tegenover jezelf te kort bent geschoten en dat kun je weer niet waar maken omdat je de ander niet naar beneden kunt trappen.

+ Wat is uw oplossing waarin we zitten?

- Ik vind het doodeenvoudig. Kijk naar de natuur. De natuur maakt ook voortdurend puinhopen en gebruikt de puinhopen dan om daaruit een vernieuwing voort te brengen. Dat zou de mens ook moeten doen. Houden wat je hebt, is onmogelijk. Maar uit datgene wat teloor gaat iets beters maken door te vervangen, aan te passen, te veranderen is wel mogelijk. Laat de wereld mee groeien met je eigen besef. Maar probeer niet de wereld te onderwerpen aan je eigen behoefte om meer te hebben dan je in feite toekomt.

Ben ik wijsgerig, hè?

+ Ik hoop wel dat de O.d.V. leden aan uw zijde ons wel helpen om op de goede weg te komen als we op de puinhoop zitten.

- Als u op een puinhoop zit dan komen ze aan met een zakje zaadjes en dan zeggen ze: je zou er een leuk rotstuintje van kunnen maken en dan zegt u ja, maar met al die rottigheid wil ik niets te doen hebben, hup, zaadjes weg weet u wel, puinhoop blijft. Maak er elke keer het beste van, dat kunt u wel. Maar u moet het zelf doen, tja.

+ Er wordt attent gemaakt op de tijd.

- Ik vind het best, hoor. Ik heb me voor de laatste keer nog eens uitgeleefd in verschillende hatelijkheden die u misschien ontgaan zijn, maar die kunt u later dan terugvinden.

+ Het is natuurlijk niet zo, dat u nooit meer terug mag komen.

- O, ik zal heus wel terugkomen als het zo uitkomt.

+ Bijval.

Ik heb dus mijn behoeften tot formuleren bot gevierd, hopelijk daarbij geen bot gevangen, laten we afsluiten en laten we het doen met een schoon woord. Mag ik het zelf kiezen deze keer?

Het schone woord.

Er zijn zo veel mensen die denken
 alles vergaat en alles is slecht.
 Maar ik zeg: laat mij maar gaan
 want het bestaan in mij is altijd vrij
 ongeacht de vormen die het binden.
 De belemmeringen die ^{net} zal vinden op zijn weg om voort te gaan,
 dat wat ik ben blijft toch bestaan.
 Dat wat ik zoek, kan ik niet vinden
 omdat ik zoek zo ver van mij.
 Dat kan ik in mijzelf vinden.
 Ik vind het Al en vind het vrij en
 maak het tot een kracht van leven
 die uit mijn hele leven straalt en
 wordt tot Licht dat gaat tot hemel
 en tot het diepste duister daalt.
 Want in mij staat een woord geschreven.
 Het woord betekent eeuwigheid en kracht en bron
 en eind van alle tijden.
 Het betekent vreugd en smart
 het kent volheid en ook lijden.
 Maar zo in mij dat is gegrifd
 is toch de werkelijkheid.
 Die heel mijn wezen, alle tijden
 door alle schijn zijn voort geleid.
 Ik werk en ploeter, zoek te geven, zoek te nemen, zoek te zijn,
 maar als ik eerlijk tot mij zelf zou spreken
 dan zeg ik ach, wat ben je klein.
 En in je kleinheid en je streven, zoek je naar een werkelijkheid
 waarin de zin van alle streven en
 zoeken als vanzelf verglijdt.
 En overblijft de zon van leven
 de zon van kracht aan 't eind van tijd.
 Wanneer dat Al tot Eén verweven
 weerspiegelt d'eerste werkelijkheid
 die in het begin was voor
 het einde zichzelf bezag als onderscheid
 van al wat was.
 En toch uiteindelijk weer tot de eenheid begeleidt.
 Zo vrienden, als we schijnbaar scheiden,
 Het Al verbindt ons bóven tijd.
 Wat wij elkaar hebben gegeven,
 Wat wij elkander aan weten , aan denken, aan zoeken
 hebben neergeschreven
 dat overleeft de tand des tijds.
 Wij zijn en blijven eeuwigheden verbonden zonder grens of zin.
 Wij zijn die eenheid die veel heeft neergeschreven
 en tot die eenheid gaan wij in.

Het is voor mij een afscheid, een geloofsbelijdenis, het einde van
 de zittingen van de O.d.V. En het begin van een nieuwe periode waarin
 ik ongetwijfeld mijn onbetamelikheden zal komen luchten zodra ik er
 de kans voor krijg. Maar achter al die dingen waarin ik geloof, waar-
 uit ik leef en waarin wij allen tesamen geloof ik, moeten gaan. Totdat
 wij eindelijk begrijpen dat er geen grenzen zijn en geen scheiding.
 Ik dank u voor uw aandacht en goede avond allemaal.
 + Bedankt en goede avond.

•
•
•

•
•
•